

Прича о Таталији, Весна Алексић Приказ књиге

Ово је забавна прича о дечаку јединцу који има пет година и добија сестру Наталију. Незадовољан због промена коју беба доноси, а које не може ни да замисли, он одбија да је зове Наталија и зове је Таталија. Књига описује период од тренутка када је дечак сазнао да му је мама трудна, до вечери када је мирно лежао у мамином и татином кревету и чекао да се мама по други пут врати из болнице са бебом.

Прича је испричана из перспективе дечака. Читајући његова размишљања и идеје видимо како се осећа. Из разговора са одраслима који га окружују сазнајемо шта је од тога спреман да подели са њима. Дечаку се не допада промена коју му доноси сестра и жели да све остане по старом. Он се за разлику од маме, баке или бејбиситерке Цеце, сестри уопште не радује. Чак се и труди да приликом куповине ствари за бебу изабере оне које су му ружније, па се Наталијина гардероба свела на жуту и зелену боју.

Када се Наталија родила, пуно људи је дошло да честита иако се то десило у пола ноћи. Дечак у том слављу није хтео да учествује, већ би Наталију најрадије свемирским бродом послао за Јупитер, у џунглу да одрасте уз ликове из „Књиге о џунгли“ или да је да диносаурусима биљоједима на чување. Касније ће му бити жао што је овако мислио.

Књига „Прича о Таталији“ ме насмејала и допала ми зато што ме подсетила на време када сам чекао да се роди мој најмлађи брат. Због рођење брата или сестре свако може да се унервози или буде љубоморан. Разумео сам колико је дечаку у причи значило када је тата одвојио време да га загрли и каже му да му је баш он важан. Тек када је био сигуран да га мама и тата непромењено воле, могао је себи да призна да воли своју сестру и да се радује што му наредног јутра поново долази Наталија.